

zahrnuty i ony případy, o nichž jednají §§ 35, 90 a 95 cit. zákona a v nichž usnášeti se mohou společníci pouze tříčtvrtinovou většinou odevzdaných hlasů. Jelikož dle odst. 18 společenské smlouvy platí podpůrně předpisy zákona o obchodních společnostech s obmezeným ručením jen v oněch případech, o nichž společenská smlouva právoplatně neobsahuje žádného ustanovení, nelze v tomto odst. 18 společenské smlouvy spatřovati korektiv odst. 11 téže smlouvy, z něhož lze jen vyčísti, že i v případech, v nichž jde o nabytí nemovitostí a podniků ve smyslu § 35 odst. 1 čís. 7 cit. zák. a o prodej společenského jmění při likvidaci společnosti dle § 90 odst. 4 a § 95 odst. 2 uvedeného zákona, stačí k usnášení se společníků při valné hromadě společnosti s obm. ručením prostá většina hlasů. Proto jest nutno, aby ustanovení odst. 11 společenské smlouvy bylo doplněno a uvedeno takto v souhlas s cit. paragrafy zákona o společnostech s obm. ručením. V tomto smyslu bylo odůvodněné stížnosti vyhověno způsobem shora uvedeným. Jinak se to má s druhou částí stížnosti, pokud jde o ustanovení nespolečníka za jednatele společenskou smlouvou. V tomto ohledu nebyl souhlasnými rozhodnutími obou nižších soudů zákon porušen a není tu tedy podmínek ku dovolací stížnosti ve smyslu § 16 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 268 ř. z. Nesprávnost právního stanoviska stěžovatelky vyplývá z ustanovení §§ 34 a 35 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z. Dle těchto zákonných předpisů jest usnesení, jímž ve smyslu § 15 odst. 1 cit. zák. se ustanovují jednatele, vyhrazeno valné hromadě, ale kromě ní mohou tak učiniti společníci písemně, pakliže všichni souhlasí s opatřením, které zamýšlejí provést. Poněvadž není o tom pochybnosti, že společenská smlouva jest takovýmto písemným projevem vůle všech společníků, jest zřízení nespolečníka jednatelem ve společenské smlouvě po zákonu úplně ospravedlněno. Proto bylo dovolací stížnost jako v tomto směru neodůvodněnou zamítnouti.

Čís. 69.

Odmítl-li odvolací soud podpůrný důkaz slyšením stran dle § 371 odst. 2 c. ř. s., nelze tomu v řízení dovolacím odporovati.

K pojmu příhody při dopravě dle § 1 zákona ruč. žel. — Pojem tento nesmí býti zaměňován s pojmem úrazu na dráze. — Vlastní zavinění poškozeného, jenž vystupoval z vozu elektrické dráhy pouliční dříve, než týž v zastávce úplně zastavil.

(Rozh. ze dne 26. února 1919, Rv I 29/19.)

Žalobkyně, která vystupujíc v jisté zastávce z motorového vozu elektrické dráhy upadla a utrpěla úraz na těle, žalovala podnikatelstvo dráhy na náhradu škodý a zaplacení bolestného, tvrdíc, že utrpěla úraz proto, že vůz, který se v zastávce již zastavil v okamžiku, když ona z něho vystupovala, ještě sebou trhnul a popojel, a poněvadž prý průvodčí vozu ještě před jeho zastavením otevřel ochranné zábradlí, které má brániti předčasnému vystupování cestujících. Svůj nárok opírala v první řadě o zákon o ručení železnic a mimo to o zavinění zřízenců dráhy, průvodčího a řidiče vozu. — První soud (krajský soud v Litoměřicích) žalobu co do důvodu zamítl a odvolací soud (vrchní zemský soud

v Praze) rozsudek tento potvrdil. Oba soudové zjistili, že žalobkyně vystupovala z vozu dříve, než týž úplně zastavil, a nevzali za prokázáno, že průvodčí vozu před jeho zastavením ochranné zábradlí otevřel. Soud odvolací spatřuje v důvodech svého rozsudku příhodu při dopravě dle § 1 zák. o ruč. žel. v tom, že žalobkyně byla na posledním stupátku, sestupující s vozu, pohybem tohoto poražena a následkem toho zraněna. Vycházejí však ze skutkového zjištění, že žalobkyně vystupovala z vozu dříve, než týž úplně zastavil, a z úvahy, že žalobkyni tvrzené, ostatně však nedokázané otevření ochranného zábradlí průvodčím vozu nebylo dle vlastního jejího přednesu s úrazem v příčinné souvislosti, dospívá ku výsledku, že žalobkyně si svůj úraz na těle svým neopatrným jednáním sama zavinila a že žalované přichází následkem toho k dobru sprostovací důvod vlastního zavinění poškozené dle § 2 zák. o ruč. železnic.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně mezi jiným z těchto

důvodů:

Důkaz slyšením stran jest, jak správně uvedl již odvolací soud, důkazem jen podporným, jenž může býti nařízen dle § 371 odst. 2 c. ř. s. pouze tehdy, není-li důkaz o skutečnostech pro rozhodnutí důležitých proveden již jinými průvodními prostředky. Posouzení otázky, zda lze tuto průvodní sílu přiznati již těmto jiným provedeným důkazům, jest vyhraženo pouze stolicím k oceňování průvodů povolaným. Ke stolicím těmto nenáleží však soud dovolací, který jest dle §§ 513 a 498 c. ř. s. naopak vázán zjištěními soudů nižších a povinen, položití je rozhodnutí svému za základ. Neshledal-li tudíž odvolací soud, nabyv přesvědčení o skutečnostech pro rozhodnutí sporu důležitých, již na základě jiných průvodů důkaz slyšením stran nutným, pak odmítl důkaz tento právem a nelze tomu ve stolici dovolací vůbec odporovati. Výrok soudu odvolacího jest však ve věci hlavní i po stránce právní (§ 503 č. 4 c. ř. s.) opodstatněn. Soud odvolací vychází sice z mylného právního předpokladu, když má za to, že příhodu při dopravě ve smyslu § 1 zák. ze dne 5. března 1869 č. 27 ř. z. pokud se týče ze dne 12. července 1902 č. 147 ř. z. dlužno zde shledávati v tom, že žalobkyně byla na posledním stupátku, sestupující s vozu, pohybem tohoto poražena a následkem toho zraněna. Soud odvolací tu zaměňuje pojmy úrazu na dráze a příhody při dopravě ve smyslu hořejšího zákona. Příhodou takovou jest událost, která, odchylujíc se od pravidelných poměrů dopravních, jest o sobě způsobila, přivoditi smrt neb poškození na těle člověka, a která nemá příčiny své v osobě poškozeného. Dokázati takovouto příhodu při dopravě jest první povinností každého, kdo uplatňuje nároky ve smyslu § 1 zák. hořejšího. Příhody takové však žalobkyně v případě našem nedokázala. Nelze sice popřít, že by příhodu takovouto bylo mohlo založiti prudké neočekávané trnutí vozu při sestupování, jež žalobkyně v žalobě své tvrdila (nikoliv ovšem jen obyčejný pohyb, o jakém soud odvolací mluví), ba i okolnost, že ochranné zábradlí bylo, ať již kýmkoliv otevřeno dříve, než vůz zastavil; neboť i když nejsou všechny vozy elektrických drah a zejména všechny jejich východy opatřeny takovýmto zábradlím, náleží zajisté již vzhledem k účelu tohoto zábradlí, chrániti během jízdy cestující před vypadnutím a brániti jim vystupování před zastavením vozu, ku pravidelnému způsobu do-

pravy, aby, je-li zde takovéto zábradlí, zůstalo až do úplného zastavení vozu v zastávce uzavřeno. Nějaké neobvyklé trnutí vozu ať již zastaveného neb jedoucího nebylo však dokázáno a také žalobkyně již o důvod tento svého nároku neopírá. V pravdě však jej neopírá ani o skutečnost neuzavření, pokud se týče předčasného otevření ochranného zábradlí, neboť tvrdí, že čekala na plošině vozu, až týž úplně zastavil, a pak teprve že sestupovala. Bylo-li v okamžiku tomto, kdy vůz již stál, ochranné zábradlí otevřeno, nebylo to jistě žádnou abnormalitou při dopravě a, tvrdí-li i žalobkyně v souvislosti této, že průvodčí vozu zdvihl ochrannou tyč dříve, než vůz zastavil, nebyla by tato událost přes to, že by jí nebylo lze upřítí povahu nepravdivosti a tudíž i příhody při dopravě po rozumu § 1 zák. o ruč. žel., s úrazem žalobkyně ve příčinné souvislosti, jelikož táž trvá na tom, že vystupovala z vozu teprve, když se byl zastavil. Za tohoto stavu věci nedokázala žalobkyně vůbec žádné příhody při dopravě, která by nárok její po zákonu o ručení železnic opodstatňovala, a tím méně přímého zavinění dráhy neb některého z jejích orgánů, které by úraz bylo přivodilo. Slušelo proto nárok její zamítnouti již z tohoto prvotního důvodu. Jelikož však bylo nad to ještě soudy nižších stolic pro soud dovolací závazným způsobem zjištěno, že žalobkyně vystupovala z vozu dříve ještě, než-li zastavil, což jest netoliko neopatrností, přičítací se předpisům § 1297 obč. zák., nýbrž i přestupkem dopravních nařízení, tedy nepochybným vlastním jejím zaviněním, nemá jistě pražádného důvodu ku stížnosti do rozsudku.

Čís. 70.

Neplatnost rozhodnutí německo-rakouského nejvyššího soudního dvoru o opravném prostředku proti rozhodnutí některého soudu oblasti československé republiky.

Nezákonnost zřízení vrchního zemského soudu v Liberci.

Pořad opravných prostředků z usnesení konkursního komisaře, jímž rozvržen byl výtěžek docílený při dražbě zvláštní podstaty, jde v druhé stolici k vrchnímu zemskému soudu.

(Rozh. ze dne 4. března 1919, R I 92/19.)

Vrchní zemský soud v Praze přikázal předložené mu rekursy do usnesení konkursního komisaře při okresním soudu v Chomutově, jímž rozvržen byl výtěžek docílený při dražbě zvláštních podstat, podle § 44 j. n. krajskému soudu v Mostě jako rekursnímu soudu k vyřízení. Důvody: V odpor braným usnesením byl, vyhovujíc názoru v předchozím rozhodnutí vrchního soudu zemského ze dne 29. prosince 1917 projevenému a rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 12. března 1918 schválenému, výtěžek za vydražené zvláštní podstaty rozdělen podle předpisů řádu exekučního. Řídí se proto, jak tolikéž z řečených rozhodnutí vysvítá, i pořad opravných prostředků podle předpisů řádu exekučního, zejména podle §§ 234 a 239 ex. ř. (srovnej § 125 odst. 4 konk. ř.). Na tom ničeho nemění okolnost, že konkursní komisař převzal funkci soudu exekučního. Pro opravné prostředky platí tudíž všeobecný předpis § 3 j. n., dle něhož jde pořad opravných prostředků